

Teatres municipals: la infraestructura que havia de sostenir el país

Publicat per [Interacció](#) [1] el 23/05/2016 - 07:50 | Última modificació: 12/05/2026 - 12:47

Hi ha moments en què una infraestructura deixa de ser només una infraestructura i es converteix en una manera d'imaginar el país. El volum *Teatre i Municipi a Catalunya*, que recull les jornades celebrades a Terrassa el 2013, respira precisament aquesta consciència de cruïlla. El sistema d'equipaments escènics construït durant dècades pels ajuntaments catalans apareix al llibre com una de les grans conquestes de la democràcia local, però també com un model que entra en fase d'esgotament i que necessita redefinir la seva funció.

El text d'Eduard Miralles, que actua com a informe previ de les jornades, és especialment revelador perquè evita tant la nostàlgia com el triomfalisme. Parteix d'una idea central: els teatres municipals no són només contenidors culturals. Són símbols polítics, artefactes de legitimació democràtica i espais on els municipis han intentat construir identitat col·lectiva. Això explica per què, durant dècades, molts ajuntaments van invertir en rehabilitar antics teatres o construir-ne de nous fins i tot en contextos de fragilitat pressupostària.

El problema és que aquella expansió es va produir sovint sense una planificació territorial clara. El llibre descriu un mapa molt desigual: municipis amb una gran densitat d'equipaments i altres territoris amb escassa cobertura cultural. Aquesta manca d'articulació no és només urbanística. També és política. Miralles assenyala que molts teatres han funcionat durant anys amb un "encàrrec insuficientment explícit" per part dels ajuntaments. És a dir: se'ls ha demanat programar, però no necessàriament contribuir a una estratègia cultural local amb objectius socials, territorials o comunitaris definits.

El llibre també captura molt bé el clima de 2013. Les intervencions estan travessades per la crisi econòmica, les retallades i l'impacte de l'IVA cultural. Però el debat de fons és més profund. El que realment es posa en qüestió és si el model de política cultural construït després de la Transició continua sent viable. Diversos participants insisteixen que el futur dels teatres no depèn tant de construir més equipaments com de reforçar allò immaterial: públics, creadors, xarxes de cooperació i capacitat de generar sentit col·lectiu.

Hi ha una frase de Magda Puyo que resumeix bé el to general del volum: "els teatres municipals segueixen sent pedra angular del sistema teatral i cultural del nostre país. I la necessitat de reinventar la seva funció continua estant pendent". Llegit avui, el llibre manté interès precisament perquè no ofereix receptes simples. Funciona més aviat com el registre d'un moment en què el municipalisme cultural comença a entendre que tenir equipaments no garanteix tenir política cultural.

Referència

Miralles, E. (Ed.). (2016). *Teatre i municipi a Catalunya*. Diputació de Barcelona i Institut del Teatre.

[Text complet \(pdf\)](#) [2]

Categories: Informe

Categories: Informes i documents

Etiquetes: equipaments culturals

Etiquetes: polítiques culturals

Etiquetes: governança cultural

Etiquetes: planificació cultural

Etiquetes: valor públic de la cultura

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2016/teatres-municipals>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://interaccio.diba.cat/sites/interaccio.diba.cat/files/e160069.pdf>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/6612>